

Datum van inontvangstneming : 14/09/2015

Zaak C-398/15

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

23 juli 2015

Verwijzende rechter

Corte suprema di cassazione (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing

21 mei 2015

Verzoekende partij:

Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Lecce

Verwerende partij:

Salvatore Manni

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Beroep in cassatie tegen het vonnis waarbij de Camera di commercio, industria, artigianato e agricoltura di Lecce (Kamer van koophandel, industrie, ambacht en landbouw van Lecce, hierna: „Camera di commercio di Lecce”) wordt opgedragen om de gegevens die de naam van Manni aan het faillissement van een vastgoedmaatschappij koppelen te anonimiseren en wordt veroordeeld om de aan Manni berokkende schade te vergoeden.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het prejudiciële verzoek

De verenigbaarheid van het beginsel dat persoonsgegevens gedurende een beperkte tijd worden bewaard als bedoeld in richtlijn 46/59/EG – in Italiaans recht omgezet bij decreto legislativo (wetgevingsdecreet, hierna „D.L.”) nr. 196/2003 (wet bescherming persoonsgegevens, hierna: „privacywet”) – met de bij de Eerste richtlijn 68/151/EEG ingevoerde regeling betreffende het

openbaarmakingssysteem van het handelsregister, volgens welke de in dat register bewaarde gegevens door eenieder zonder tijdslimiet kunnen worden opgevraagd.

Artikel 267 VWEU

Prejudiciële vragen

„1) Heeft het beginsel dat persoonsgegevens, in een vorm die het mogelijk maakt de betrokkenen te identificeren, niet langer mogen worden bewaard dan noodzakelijk is voor de verwezenlijking van de doeleinden waarvoor zij worden verzameld of vervolgens worden verwerkt, als bedoeld in artikel 6, onder e), van richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 [betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens], uitgevoerd [bij] decreto legislativo nr. 196 van 30 juni 1968, voorrang boven en staat het derhalve in de weg aan het door het handelsregister tot stand gebrachte openbaarmakingssysteem, als voorzien in de Eerste richtlijn 68/151/EEG van de Raad van 9 maart 1968 [streckende tot het coördineren van de waarborgen, welke in de lidstaten worden verlangd van de vennootschappen in de zin van de tweede alinea van artikel 58 van het Verdrag, om de belangen te beschermen zowel van de deelnemers in deze vennootschappen als van derden, zulks teneinde die waarborgen gelijkwaardig te maken], alsmede in het nationale recht in art. 2188 codice civile (burgerlijk wetboek) en art. 8, lid 1, van wet nr. 580 van 29 september 1993, voor zover dat vereist dat eenieder zonder beperking in de tijd kennis kan nemen van de daarin opgeslagen persoonsgegevens?

2) Staat artikel 3 van de Eerste richtlijn 68/151/EEG derhalve toe dat deze gegevens, in afwijking van de regel dat de in het handelsregister openbaar gemaakte gegevens voor onbeperkte tijd worden opgeslagen en door eenieder kunnen worden ingezien, niet langer onderworpen zijn aan ‚openbaarmaking‘ in deze tweeledige betekenis, doch gedurende slechts een beperkt tijdsbestek en voor een specifieke groep ontvangers beschikbaar zijn, op grond van een beoordeling van het specifieke geval door de beheerder van het gegeven?”

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Artikelen 2, 3, 3-bis, en 4, van de Eerste richtlijn 68/151/EEG (zoals gewijzigd bij richtlijn 2003/58/EG)

Artikelen 6 en 7 van richtlijn 95/46/EG

Overwegingen 79 en 80 en artikel 54 van verordening (EU) 2015/848

Artikelen 8 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

Artikel 8 EVRM

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Bepalingen van de codice civile:

Artikel 2188

„Ondernemingsregister

Er is een handelsregister voor de wettelijk voorgeschreven inschrijvingen. Het register wordt gehouden door de kamer van het handelsregister onder toezicht van een door de president van de rechtbank aangewezen rechter. Het register is openbaar”.

Artikel 2190 van de codice civile en artikel 16 van decreto del Presidente della Repubblica (presidentieel decreet, hierna: „D.P.R”) nr. 581 van 1995, houdende de procedure voor ambtshalve inschrijving als waarborg voor de wettelijke verplichting tot inschrijving.

Artikel 2191 van de codice civile en artikel 17 van D.P.R. nr. 581 van 1995, dat bepaalt dat onverplicht ingeschreven gegevens ambtshalve worden uitgewist.

Artikel 2193 van de codice civile, dat ten aanzien van de derdenwerking van openbaar gemaakte feiten bepaalt dat inschrijvingen in het algemeen een declaratoire werking hebben.

Artikel 2496 van de codice civile, dat bepaalt dat de boeken ook na stopzetting van alle activiteiten bij het handelsregister moeten worden gedeponereerd en gedurende tien jaar worden bewaard, en eenieder hen na betaling van de kosten kan inzien.

Artikel 101 bis van de uitvoeringsbepalingen van de codice civile:

„Van de stukken die bij het handelsregister dienen te worden ingeschreven of gedeponereerd dient aan eenieder die daarom verzoekt een volledige of gedeeltelijke kopie te worden verstrekt (...)”.

Artikel 16 van de legge fallimentare (faillissementswet), volgens welke de faillietverklaring slechts derdenwerking heeft vanaf de datum waarop het vonnis in het handelsregister is ingeschreven.

Artikel 88 van de legge fallimentare, dat bepaalt dat indien de failliet onroerende of andere zaken bezit die in openbare registers dienen te worden ingeschreven, de curator een uittreksel van het vonnis van faillietverklaring aan de bevoegde instanties doet toekomen opdat dit in de openbare registers wordt opgenomen, in

afwijking van de regeling inzake de openbaarmaking van gegevens betreffende onroerende zaken.

Artikel 4 van wet nr. 77 van 12 februari 1955, waarin is vastgelegd in welke gevallen de schuldenaar tegen wie protest is ingediend het recht heeft zijn naam uit de databank te laten wissen.

Artikel 8 van wet nr. 580 van 29 december 1993 en de bijbehorende regeling van D.P.R. nr. 582 van 7 december 1995, waarbij het handelsregister bij de Kamers van koophandel is opgericht. Meer in het bijzonder bepaalt artikel 7 van het genoemde D.P.R. nr. 581 van 7 december 1995 dat een aantal in de wet vermelde rechtssubjecten (waaronder handelaren en vennootschappen) en stukken in het handelsregister worden ingeschreven.

Artikel 2 van D.P.R. nr. 581 van 7 december 1995, dat bepaalt dat het handelsregister met name:

„(...) d) aan eenieder die daarom verzoekt schriftelijk of elektronisch bewijzen verstrekt van inschrijving of aantekening in het handelsregister, van deponering van bescheiden waarvoor een deponeringsverplichting geldt, of dat geen inschrijving heeft plaatsgevonden.”

Artikel 23 van D.P.R. nr. 581 van 1995, dat luidt:

„Het protocol, het handelsregister en het archief van de stukken en bescheiden zijn openbaar”.

Artikel 1 bis van D.L. nr. 203 van 30 september 2005, omgezet in wet nr. 248 van 2 december 2005, dat bepaalt dat het handelsregister:

„[...] e) aan eenieder die daarom verzoekt, schriftelijk of elektronisch bewijzen en uittreksels verstrekt”.

Artikelen 11 tot en met 14 van D.P.R. nr. 581 van 1995 houdende de procedures voor deponering en inschrijving voor de openbaarmaking van de gegevens van individuele ondernemers of ondernemerscollectieven.

Bepalingen van D.L. nr. 196 van 30 juni 2003, van de wet op de bescherming van persoonsgegevens (Privacywet).

Artikel 6 van de Privacywet (Verwerking):

„1. De bepalingen in dit Deel zijn van toepassing op elke gegevensverwerking (...)”.

Artikel 7 van de Privacywet (Recht op toegang tot persoonsgegevens en andere rechten):

„[...] 3. De betrokkene heeft recht op: [...] b) de uitwissing, anonimisering of afscherming van in strijd met de wet verwerkte gegevens, met inbegrip van de gegevens waarvan bewaring niet noodzakelijk is in verband met de doeleinden waarvoor de gegevens zijn verzameld of vervolgens verwerkt; [...]

Artikel 11 van de Privacywet (Wijze van verwerking en vereisten voor gegevens):

„1. De persoonsgegevens die aan een verwerking worden onderworpen worden: [...] e) bewaard in een vorm die de identificatie van de betrokkenen slechts mogelijk maakt zolang dit noodzakelijk is voor de doeleinden waarvoor de persoonsgegevens zijn verzameld of nadien verwerkt [...]”.

Artikel 15 van Privacywet, dat bepaalt dat de door verwerking van persoonsgegevens en wegens schending van artikel 11 van de Privacywet veroorzaakte schade voor vergoeding ex artikel 2050 van de codice civile in aanmerking komt.

Artikel 18 van de Privacywet (Op elke verwerking door overheidsinstanties toepasselijke beginselen):

„1. De bepalingen van dit hoofdstuk hebben betrekking op alle overheidsinstanties, met uitzondering van economische openbare entiteiten; 2. Verwerking van persoonsgegevens door overheidsinstanties is uitsluitend toegestaan voor de vervulling van hun institutionele taken; 3. Bij de verwerking van de gegevens neemt de overheidsinstantie de vereisten en beperkingen van deze wet, ook ten aanzien van de verschillende aard van de gegevens, alsook van andere wet- en regelgeving in acht; 4. Behoudens de bepalingen van Deel II ten aanzien van beoefenaars van beroepen in de gezondheidszorg en openbare instellingen voor gezondheidszorg, zijn overheidsinstanties niet verplicht om de betrokkene om toestemming te vragen; 5. De bepalingen van artikel 25 inzake kennisgeving en verspreiding worden in acht genomen”.

Artikel 19 van de Privacywet (Op de verwerking van andere dan gevoelige en justitiële gegevens toepasselijke beginselen):

„1. De verwerking door een overheidsinstantie van andere dan gevoelige en justitiële gegevens is onverminderd artikel 18, lid 2, tevens toegestaan indien de wet of andere regelgeving daar niet uitdrukkelijk in voorziet; 2. Kennisgeving door een overheidsinstantie aan andere overheidsinstanties is toegestaan indien de wet of andere regelgeving daarin voorziet. Indien dergelijke regelgeving ontbreekt, is deze kennisgeving toegestaan indien zij noodzakelijk is voor de vervulling van institutionele taken, en kan zij plaatsvinden zodra de termijn van artikel 39, lid 2, is verstreken en geen ander besluit in de zin van deze bepaling is genomen; 3. Kennisgeving door een overheidsinstantie aan particulieren of economische openbare entiteiten en verspreiding door een overheidsinstantie zijn slechts toegestaan indien de wet of andere regelgeving daarin voorziet”.

Artikel 25 van de Privacywet (Verbod van kennisgeving en verspreiding):

„1. Buiten het geval van een verbod van de Toezichthoudende Autoriteit of rechterlijke instantie, zijn kennisgeving en verspreiding verboden: a) van persoonsgegevens waarvan uitwissing is bevolen, of na het verstrijken van de in artikel 11, lid 1, onder e) vermelde periode [...]”.

Artikel 61 van de Privacywet (Gebruik van openbare gegevens):

„1. De Toezichthoudende Autoriteit bevordert overeenkomstig artikel 12 de ondertekening van een deontologische of een gedragscode voor de verwerking van persoonsgegevens afkomstig uit door overheidsinstanties gehouden archieven, registers, lijsten, stukken of documenten [...]”.

Artikel 99 van de Privacywet (Verenigbaarheid van doeleinden en verwerkingsduur):

„1. Verwerking van persoonsgegevens voor historische, statistische of wetenschappelijke doeleinden is verenigbaar met de verschillende doeleinden waarvoor de gegevens eerder zijn verzameld of verwerkt; 2. [...] kan tevens worden uitgevoerd na het verstrijken van de periode die noodzakelijk is voor de verwezenlijking van de verschillende doeleinden waarvoor de gegevens die eerder zijn verzameld of verwerkt; 3. De persoonsgegevens waarvan de verwerking [...] is stopgezet kunnen evenwel voor historische, statistische of wetenschappelijke doeleinden worden bewaard, of aan een andere voor de verwerking verantwoordelijke worden overgedragen.

Artikel 118 van de Privacywet (Handelsinformatie):

„1. De Toezichthoudende Autoriteit bevordert [...] de ondertekening van een deontologische en een gedragscode voor de verwerking van persoonsgegevens voor de verstrekking van handelsinformatie [...]”.

Artikel 119 van de Privacywet, inzake informatie over het gedrag als schuldenaar.

Artikel 184 van de Privacywet, dat verduidelijkt dat de bepalingen van deze wet uitvoering geven aan de richtlijnen 95/46/EG en 2002/58/EG.

Artikel 31 van D.L. nr. 179 van 18 oktober 2012, omgezet in wet nr. 221 van 17 december 2012, dat ten aanzien van zogeheten innovatieve start-ups – vennootschappen met een hoog technologisch gehalte – bepaalt dat wanneer na de inschrijving in het handelsregister van de beslissing tot liquidatie van de innovatieve start-up twaalf maanden zijn verstreken, uitsluitend rechterlijke en toezichthoudende autoriteiten toegang hebben tot de gegevens betreffende de aandeelhouders en degenen met functies of kwalificaties binnen de vennootschap die tevens aandeelhouder zijn. Dit is een uitzonderingsbepaling die niet van

toepassing is wanneer de innovatieve start-up niet langer aan een van de wettelijke vereisten voldoet, en in elk geval na vier jaar na de datum van oprichting.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Salvatore Manni, enig bestuurder van de bouwonderneming Italiana Costruzione Srl, dagvaardt de Camera di commercio di Lecce, en voert daarbij aan dat zijn onderneming er niet in slaagt de gebouwde wooneenheden te verkopen omdat uit het door de Camera di commercio di Lecce gehouden handelsregister blijkt dat hij enig bestuurder en vereffenaar is geweest van de vennootschap Immobiliare e Finanziaria Srl. Deze vennootschap werd in 1992 failliet verklaard, vereffend, en vervolgens in 1995 in het handelsregister doorgehaald. De uit het handelsregister verkregen gegevens zijn verwerkt door professionele informatieproviders als Cerved Spa. Manni verzoekt het Tribunale di Lecce om de Camera di commercio di Lecce te bevelen de gegevens die zijn naam aan het genoemde faillissement koppelen, te wissen, te anonimiseren of af te schermen. Daarnaast verzoekt hij om de Camera di commercio di Lecce te veroordelen tot vergoeding van de berokkende imagoschade.
- 2 Het Tribunale van Lecce heeft de vorderingen van Manni toegewezen en de Camera di commercio di Lecce bevelen om de gegevens die Manni aan het faillissement koppelen, te anonimiseren. Het Tribunale oordeelt namelijk dat „de gegevens die de naam van een natuurlijke persoon aan een pathologische fase in het leven van een onderneming koppelen [...] niet eeuwig geregistreerd kunnen blijven, indien een specifiek algemeen belang bij hun bewaring en openbaarmaking ontbreekt”: wanneer na de faillietverklaring „een passend tijdsbestek” is verstreken en de onderneming in het register is doorgehaald, is er niet langer sprake van een in de artikelen 3 en 11 van de Privacywet bedoelde noodzaak en nut dat de naam van de ten tijde van het faillissement enige bestuurder wordt vermeld. Het algemeen belang kan volgens het Tribunale immers worden veiliggesteld door de omstandigheden betreffende de vennootschap met anonieme gegevens te vermelden. Manni toont daarnaast aan dat meerdere potentiële kopers van de wooneenheden de onderhandelingen hebben afgebroken wegens de informatie die zijn over hem hebben vernomen, en daarom veroordeelt het Tribunale di Lecce de Camera di commercio di Lecce tot vergoeding van de imagoschade, die naar billijkheid wordt vastgesteld op 2 000,00 EUR. De Camera di commercio di Lecce stelt tegen het vonnis in eerste aanleg beroep in cassatie ex artikel 152, lid 13, van de Privacywet in.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 3 Met het eerste middel voert de verzoekende partij aan dat de artikelen 18 en 19, lid 3, van de Privacywet zijn geschonden, en dat het bestreden vonnis ontoereikend is gemotiveerd omdat het handelsregister – een openbare databank die de essentiële functie heeft het algemene belang bij kennis van relevante

gegevens veilig te stellen met inachtneming van grondwettelijke waarden – volgens deze rechter geen institutionele taak heeft om overeenkomstig de wettelijke voorschriften gegevens openbaar te maken.

- 4 Met het tweede middel voert de verzoekende partij aan dat de motivering ten aanzien van een doorslaggevend feit onjuist is, aangezien in het bestreden vonnis is geoordeeld dat Cerved Business Information s.p.a. louter informatie uit het handelsregister heeft geworven, terwijl zij deze gegevens tevens heeft verwerkt en verspreid. Daarom ontbreekt de passieve legitimatie van de Camera di commercio di Lecce.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 5 Dit geding draait om de vraag of inschrijvingen op grond van het recht op bescherming van persoonsgegevens op verzoek van een partij moeten worden doorgehaald of niet openbaar gemaakt, buiten de in de wet vastgelegde verplichte gevallen, indien de betrokkene aanvoert er belang bij te hebben dat bepaalde hem betreffende gegevens na een bepaalde periode niet meer kenbaar zijn. Verzocht wordt derhalve of ook de gegevens die de Camere di commercio in uitvoering van de hun bij wet toevertrouwde taak in de handelsregisters bewaren, op grond van een „recht om vergeten te worden” kunnen worden gewist, geanonimiseerd of afgeschermd na verloop van een bepaalde termijn die (volgens de huidige Italiaanse regeling) niet is vastgesteld of in abstracte termen kan worden vastgesteld, maar moet overeenkomen met de tijd die noodzakelijk is voor de doeleinden waarvoor het gegeven is verzameld, volgens de aangehaalde referentieregeling.
- 6 De verwijzende rechter verduidelijkt in de eerste plaats dat de Italiaanse regeling voor de inschrijving in openbare registers van een aantal gegevens betreffende natuurlijke en rechtspersonen voortkomt uit het Unierecht, aangezien zij de Eerste richtlijn 68/151/EEG (zoals gewijzigd bij richtlijn 2003/58/EG) in nationaal recht omzet. Hetzelfde geldt voor de Privacywet – die het recht op bescherming van gegevens in het Italiaanse rechtstelsel regelt – waarbij richtlijn 95/46/EG in nationaal recht is omgezet.
- 7 Wat het Unierecht betreft, haalt de verwijzende rechter de regeling inzake openbare registers aan die bij de artikelen 2, 3, 3bis en 4 van de Eerste richtlijn 68/151/EEG (zoals gewijzigd bij richtlijn 2003/58/EG) is ingevoerd, en merkt hij op dat artikel 3, tweede alinea, van deze richtlijn verwijst naar een tijdsbestek gedurende welke de gegevens voor het publiek beschikbaar moeten zijn. Daartegenover staan de beginselen ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer, en dus artikel 8 EVRM en de artikelen 8 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”), de specifieke regeling betreffende de verwerking van persoonsgegevens van natuurlijke personen die is vastgelegd in richtlijn 95/46/EG (inzonderheid de artikelen 6 en

- 7), en tot slot de overwegingen 79 en 80 en artikel 54 van verordening (EU) 2015/848.
- 8 Wat de Italiaanse regelgeving betreft waarbij de Eerste richtlijn 68/151/EEG (zoals gewijzigd bij richtlijn 2003/58/EG) is uitgevoerd, verwijst de verwijzende rechter naar de codice civile (inzonderheid de artikelen 2188, 2190 en 2191), wet nr. 580 van 1993, D.P.R. nr. 581 van 1995, en Regio Decreto (koninklijk besluit) nr. 267 van 16 maart 1942, (hierna: la „faillissementswet”), waaronder inzonderheid de artikelen 16 tot 18 en 88. Hij herinnert eraan dat aan de inschrijving van een feit in de openbare registers – die in het algemeen een declaratoire werking heeft – meerdere gevolgen verbonden zijn: artikel 2188 van de codice civile bepaalt dat in het kader van ondernemingsactiviteiten de belangen van derden voorrang hebben op de vereisten van vertrouwelijkheid. In uitvoering van de Eerste richtlijn 68/151/EEG heeft dit systeem immers als kenmerk dat de ingeschreven gegevens voor eenieder die daarom verzoekt volledig kenbaar moeten zijn. De verwijzende rechter wijst er evenwel op dat de Italiaanse regeling voorbeelden bevat van een tijdslimiet aan de registratie van gegevens in de openbare registers, zoals artikel 2496 van de codice civile, artikel 31 van decreto legge nr. 179 van 2012, en artikel 4 van wet nr. 77 van 1955. Deze voorbeelden staan evenwel in uitzonderingsbepalingen of bepalingen die verlangen dat degene die belang heeft bij uitwissing, initiatief neemt.
- 9 Van de Italiaanse regeling ter uitvoering van richtlijn 95/46/EG haalt de verwijzende rechter de bovenvermelde bepalingen van de Privacywet aan. Van de artikelen van de Privacywet die met name relevant zijn voor de in deze zaak aan de orde zijnde vraag, noemt de verwijzende rechter de artikelen 7 en 11 alsmede een aantal bepalingen betreffende de verwerking van gegevens door overheidsinstanties.
- 10 Hij onderzoekt vervolgens de uit de toepasselijke regeling afleidbare beginselen volgens welke aan inschrijvingen in de openbare registers (inzonderheid in het handelsregister) geen tijdslimiet wordt gesteld. Een essentieel kenmerk van het toepasselijke systeem is immers dat documenten worden gecreëerd die in de registers kunnen worden opgeslagen en steeds kunnen worden getoond, aangezien een onbeperkt aantal bestaande en toekomstige rechtssubjecten daarbij belang heeft. Met name ten aanzien van het handelsregister merkt de verwijzende rechter op dat het opslaan van gegevens en inzage daarin onderdeel vormen van de vervulling van een openbare taak, die wordt uitgevoerd in het algemeen belang van de rechtszekerheid. Het uitdrukkelijke doel van openbare registers als het handelsregister is een bron van informatie te creëren waarop men in rechtsbetrekkingen kan vertrouwen, en aldus de voor het marktverkeer noodzakelijke rechtszekerheid te bieden (vgl. de conclusie van advocaat-generaal Jääskinen van 26 april 2012, in de zaak *Compass-Datenbank GmbH/Republik Österreich*, C-138/11, punten 48 tot en met 51).

- 11 Er is evenwel een levendig debat gaande (waaraan ook de Italiaanse Corte di cassazione en het Hof van Justitie van de Europese Unie, in de zaak Google Spain en Google, C-131/12, EU:C:2014:317, hebben deelgenomen) over het „recht vergeten te worden”: dit betreft gevallen waarin het rechtssubject waarvan in het verleden persoonsgegevens zijn bekendgemaakt, er vervolgens belang bij heeft dat deze gegevens niet verder worden verspreid. De verwijzende rechter verwijst naar de punten 1 en 3 van het dictum in bovenvermeld arrest Google Spain en Google, en merkt op dat de toepassing van het door het Hof van Justitie vastgestelde beginsel op situaties als die van de onderhavige zaak evenwel niet tot gevolg heeft dat de gegevens uit het openbare register worden gewist, maar juist dat er grenzen worden gesteld aan het gebruik van de uit het openbare register verkregen gegevens door anderen die deze gegevens vervolgens zelf verwerken. Volgens het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kunnen persoonsgegevens worden verwerkt op basis van een gerechtvaardigde grondslag waarin de wet voorziet (artikel 8), en artikel 52 van het Handvest biedt de mogelijkheid beperkingen aan de uitoefening van de daarin erkende rechten en vrijheden te stellen. In het Europese recht dient het recht op bescherming van persoonsgegevens volgens de verwijzende rechter, onder verwijzing naar arrest Schmidberger (C-112/00, EU:C:2003:333), in relatie tot functie ervan in de maatschappij te worden beschouwd.
- 12 In de onderhavige zaak heeft de rechter in eerste aanleg de veroordeling van de Camera di commercio di Lecce gebaseerd op de overweging dat de beginselen van artikel 11 van de Privacywet van algemene aard zijn en tevens van toepassing zijn op gegevens die openbaar worden gemaakt. Wat naar oordeel van de verwijzende rechter evenwel onrechtmatig kan zijn in de zin van artikel 11, is het gebruik van deze gegevens door derden, terwijl de verwerking door de Kamer van koophandel altijd wettig is: in voorkomend geval zou een afweging moeten worden gemaakt – overeenkomstig de in het nationale recht door de Italiaanse Corte costituzionale ontwikkelde benadering – tussen de waarden die besloten liggen in de in deze zaak aan de orde zijnde regeling. Zo moeten volgens de Italiaanse Corte costituzionale tevens de in het Unierecht vastgelegde persoonsrechten tegen elkaar worden afgewogen. Vervolgens herinnert de verwijzende rechter eraan dat de Toezichthoudende Autoriteit voor gegevensbescherming steeds heeft uitgesloten dat de openbaarmaking door het handelsregister onwettig is, en derhalve verzoeken tot uitwissing met betrekking hiertoe heeft afgewezen. Wat vervolgens de vraag betreft hoe lang gegevens van handelaren in de openbare registers bewaard moeten blijven, is het zeer moeilijk om een passende termijn vast te stellen: in meerdere situaties (bijvoorbeeld indien een derde een vordering uit aansprakelijkheid tegen een vereffenaar wil instellen) is het af te raden om een termijn vast te stellen. De voor het handelsregister vastgestelde regeling is immers gebaseerd op het mechanisme van „inschrijving van een oorspronkelijk/later gegeven” en niet op de definitieve uitwissing van het eerste gegeven, ook indien het latere gegeven het eerdere tegenspreekt.

- 13 Deze uitlegging zou derhalve tot de conclusie leiden dat de door de Kamers van koophandel in het handelsregister bewaarde gegevens niet kunnen worden gewist, geanonimiseerd of afgeschermd op grond van een „recht vergeten te worden”. Rekening houdend met de taken van openbaarmaking van handelsgegevens zoals vastgelegd in richtlijn 68/151/EEG, zou artikel 6 van richtlijn 95/46/EG, dat bij het vermelde artikel 11, onder e), van de Privacywet is uitgevoerd, aldus moeten worden uitgelegd dat de voor de betrokken doeleinden „noodzakelijke” tijd overeenkomt met de tijd gedurende welke het rechtssubject waarop het gegeven betrekking heeft op de markt actief is. Het doeleinde van openbaarmaking van handelsgegevens zou naar zijn aard derhalve geen tijdslimiet hebben.
- 14 De verwijzende rechter vraagt zich evenwel af of op grond van artikel 6 van richtlijn 95/46/EG daarentegen geen maximale duur aan de in het handelsregister te vinden gegevens moet worden gesteld of, in aanvulling op of als alternatief voor deze beperking, de ontvangers van de gegevens moeten worden geselecteerd. In dat geval zou tevens moeten worden vastgesteld welk orgaan deze beoordeling bij elk verzoek van geval tot geval zou moeten verrichten: bij de huidige stand van het recht kan dit moeilijk de Camera di commercio zijn. Bij gebreke van een specifieke wet om deze kwestie te regelen, bestaat het risico van uiteenlopende beoordelingen, ongeacht het orgaan dat daarmee is belast.
- 15 Aangezien deze kwestie volgens de verwijzende rechter relevant is en de coördinatie van beginselen in verschillende richtlijnen van de Europese Unie vereist, legt hij de bovenstaande vragen aan het Hof van Justitie voor.